

פרשת אָמֵר – חג השבועות זמן מתן תורתנו

בפרשת השבוע מונה התורה את מועדי ה': "אֶלֶּה מוֹעֲדֵי ה' מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ, אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אֹתָם בְּמוֹעֲדָם" (כג ד). שונה חג השבועות מכל החגים, שזמנו של החג לא קבוע ביום מסוים בחודש, אלא חל ביום החמישיים לאחר סיום ספירת שבעה שבועות מיום הקרבת העומר.

הסיבה לכך מוסברת ב"ספר החינוך" (מצנה שו), שכל מטרת יציאת מצרים הייתה כדי לקבל את התורה, לכן סופרים מיציאת מצרים, כדי להראות עד כמה אנחנו מצפים ליום מתן תורה.

חג השבועות הוא שיאו של חג הפסח. הוא החותם את חמישים הימים שתחילתם בליל הסדר, ליל היציאה ממצרים. זוהי הסיבה לכך שרבי יהושע בן לוי היה מכנה את חג השבועות: "עצרת של פסח", כמובא במדרש "שיר השירים רבה" (ז ב). מטרת היציאה הגופנית ממצרים היא החירות הנפשית בקבלת התורה, כמו שאמר הקב"ה למשה בהתגלות בסנה: "בְּהוֹצִיאָךָ אֶת הָעָם מִמִּצְרַיִם תַּעֲבֹדוּן אֶת הָאֱלֹהִים עַל הַהָר הַזֶּה" (שמות ג יב).

רבי יצחק עראמה, בעל "עקדת יצחק", שואל: מדוע התורה לא הזכירה שחג השבועות הוא זכר למתן תורה, כמו שאנו מציינים בתפילה: "זמן מתן תורתנו"?

הוא עונה שאכן התורה לא קובעת את חג השבועות כזכר לאירוע נתינת התורה בעבר. בכך שונה חג השבועות מחג הפסח ומחג הסוכות, שהם מזכירים את האירועים שחוו אבותינו בדרכם ממצרים לארץ ישראל. לעומת זאת, את קבלת התורה צריך כל יהודי בכל יום ויום במהלך השנה להרגיש כאילו היא התרחשה היום.

וכך נאמר במדרש "תנחומא" (כי תבוא) על הפסוק "הַיּוֹם הַזֶּה ה' אֱלֹהֶיךָ מִצְוָךָ לַעֲשׂוֹת אֶת הַחֻקִּים הָאֵלֶּה" (דברים כו טז): אמר משה לישראל: בכל יום תהא התורה חביבה עליכם כאילו היום קיבלתם אותה מהר סיני.

כדי שלא נחשוב שרק בחג השבועות צריך להרגיש כך, הצניעה התורה את העובדה שחג השבועות הוא זמן מתן תורה. קבלת התורה בשמחה ובהתרגשות אינה מוגבלת לתאריך מסוים, ויש להשתמש בזמן מתן תורתנו למילוי המצברים, לתמריץ ולזרז, לחוש בכל יום כאילו קיבלנו את התורה מחדש היום.

נשאלת השאלה: למה אנו מתארים בתפילה את חג השבועות כ"זמן מתן תורתנו" ולא כ"זמן הבאת הביכורים"?

ארץ ישראל אמונה טהרת המשפחה בית המקדש פרשת שבוע תנ"ך

לימוד והנצחה לעילוי נשמות שלמה וישי קרויזר ז"ל
 אחים יקרים ואהובים אשר עלו יחדיו בסערה לגנזי מרומים
 מתוך אתר שי לשי" : shayleshay.co.il

הסיבה לכך: בתפילה אנחנו מזכירים את הטובה שהקב"ה עשה לנו באותו זמן, ולא את המצנה שאנו מצווים לעשות באותו זמן. מסיבה זו אין אנו מתארים את חג הפסח כ"זמן הבאת העומר", אלא כ"זמן חרותנו"; אין אנו מתארים את חג הסוכות כ"זמן ניסוך המים" או כ"זמן ישיבה בסוכה", אלא כ"זמן שמחתנו", כי החירות בפסח והשמחה בסוכות הם הטובות שעשה עימנו הקב"ה, ועליהן אנחנו מודים לו בתפילה. אף בחג השבועות אנחנו מודים לה' שבחר אותנו מכל העמים, ונתן לנו בתקופה זו של השנה את הטובה הגדולה – את תורתנו.